

Molnár Albertné Huszonkét Éves Korában.



Ez édesanyám, Molnár Albertné [szül. Klein Regina], huszonkét éves korában. Édesanyámat Klein Reginának hívták, ő a nagymama [Féder Franciska] második házasságából született [1889-ben]. Édesanyám tízéves korától tizennégy éves koráig a francia kisasszonyokhoz járt iskolába, Bukarestben. Utána kiment ő is Párizsba a bátyjához, Sternbach Vilmoshoz, a nővére, Klein Berta, is ott volt már. Több ideig volt ő Párizsban, perfekt tudott franciául. Azért vagyok én Alice. Édesanyám híres szép nő volt a faluban [Nagyborosnyón], a primadonna szerepeket mindig ő játszotta. Két hegedűje maradt [miután meghalt], mert hegedülni tanult. Anyámra én nem

emlékszem, de a falusiak mondták nekem, hogy milyen gyönyörű volt, és gyönyörűen hegedült. És énekelt, de nekem semmi hangom nincs, azt nem örökölttem. És még versikéket is írt az én édesanyám, a nők lapjába beküldte. Édesanyám húsz éves volt, mikor én születtem, édesapám huszonegy. Három év alatt édesanyámnak még két gyereke született. Nem éltek olyan jó életet édesanyámék, mert a húga édesapámnak, Gizella néni, mint ahogy a gyerekek között van egy főnök, aki dirigál, ez a húga olyan volt. Habár apám [Molnár Albert] idősebb volt két vagy három évvel. Olvastam egy levelét édesanyámnak, ami megmaradt nagymamámnál, amiben írta [édesanyám édesapámnak], hogy 'A fekete lelkű testvéredre hallgatsz'. Az apai nagyszüleim építettek egy nagy házat, elől üzlettel és a ház mellé egy nagy sütödét. És oda adogatta apám a pénzt, hogy építsenek a szülei, amit elgondoltak. Édesanyám neheztelt, hogy odaadja a keresetét, mikor van már két gyermek. És az a kövér Gizella néni mégis heccelte édesapámat, legalábbis a levélben az volt írva, hogy azt mondta édesapámnak, hogy 'Feleséget kapsz, amennyit akarsz, de a szüleid nincsenek [vagyis ők egyetlenek], és azokat kell segíteni'. Hát szép azért, hogy segíti a szüleit, de nem a gyermekek rovására. És édesanyám meghalt huszonhárom évesen. Akkor egy szép család -- azt lehet mondani, hogy -- órák alatt szétesett. Falun laktunk, Nagyborosnyón, és édesanyám bejött a három gyerekkel [Sepsiszentgyörgyre nagymamához] és a háztartási alkalmazottal -- alkalmazottunk volt, természetesen, három gyerek mellett. És két vagy három nap alatt meghalt. Vakbélgyulladásra lehetett, mert felboncoltatták, és tiszta genny volt az egész belső része, gondolom, hogy akkor nem ismerték föl. Többet ismertem hosszú életem folyamán, akiknek a szülei így haltak meg. A vakbélgyulladást nem ismerték, ugye, és meleg borogatásokkal hashártyagyulladás lett belőle. Három kicsi gyereket hagyott maga után. Halálakor én három éves voltam, az öcsém másfél éves és a húgom hat hónapos. De egyes dolgokra tisztán emlékszem hároméves koromból: egy karácsonyra, hogy az asztalon karácsonyfa volt, és egy ekkora nagy csokoládékifli, csokoládé lehetett, mert ezüsttel volt bevonva, és az tetszett. És arra emlékszem még, és most is tudnék sírni, és sírtam éveken át, habár csak három éves voltam, mikor anyám meghalt, mégis pontosan emlékszem, hogy a sírnál egy néni fogta a kezemet, valamit kérdezett hozzám hajolva, csak arra emlékszem, hogy én azt mondtam, 'Este hazajön'. Gondolom, hogy azt mondhatta a néni, hogy 'Elment anyukád'. Arra mondhattam én, hogy 'Este hazajön'. Én igazán mondom, hogy éveken át ez a mondat kísértett, és ha eszembe jutott, sírtam, hogy hároméves koromban vártam estére, hogy?